

[Otto Mørch.]

Jeg vil gerne fastslå, at det er en kendsgerning, at afstemningen ved anden behandling var helt klar: et flertal på 81 ønskede obligatorisk selebrug, et mindretal på 70 sagde nej dertil, og 10 sagde: stemmer ikke. Skal vi til for eftertiden efter fremskridtspartiets recept faktisk at have to andenbehandlinger i stedet for som foreskrevet i vores arbejdsform at have første, anden og tredje behandling, så vil det ikke alene være unødigt trætte for dette parlament; jeg tror også, det vil være ødelæggende for tingets arbejde, hvis det, som fremskridtspartiet her lægger op til, skal blive sædvane. Derfor må jeg kraftigt henstille til tingets medlemmer netop at overveje denne situation uanset deres stilling i øvrigt til forslaget. Jeg håber, at denne afstemning vil markere, at vi som tingmedlemmer gerne vil sikre, at folketingets fremtidige arbejde sker på en værdig og effektiv måde.

Birgitte Oxdam (V):

Jeg var mit partis ordfører ved anden behandling af dette lovforslag, og i spørgsmålet om påbudt anvendelse af sikkerhedssele udtalte jeg mig på vegne af den del af venstres gruppe, som er tilhænger af tvungen brug af sikkerhedssele.

Også her ved tredje behandling vil jeg anbefale, at man stemmer for lovforslaget, og hvad angår det ændringsforslag, der igen er stillet her ved tredje behandling, kan jeg kun tilslutte mig de bemærkninger, der er fremført af hr. Otto Mørch.

Jeg vil ikke tro, der er nogen medlemmer af dette høje ting, som ikke efterhånden på en eller anden måde er blevet bekendt med samtlige argumenter for og imod brugen af sikkerhedsseler, så for så vidt angår argumenterne for brugen af sikkerhedsseler, vil jeg for mit vedkommende blot henholde mig til de bemærkninger, jeg fremsatte ved lovforslagets anden behandling.

Voigt (FP):

Jeg er naturligvis ked af, at hr. Otto Mørch indtager den holdning og prøver at trække diskussionen ned på et så lavt plan, som det her er blevet gjort i så vigtig en sag. Vi har altså fundet, at denne sag var så vigtig, at den var værd at prøve endnu en gang,

idet det jo har vist sig, at der har været en mægtig protest ude i befolkningen.

Jeg skal ganske kort sige til hr. Otto Mørch, at det er jo ikke første gang, en sådan situation opstår. Jeg har af bibliotekets oplysningstjeneste fået at vide, at det er sket i mangfoldige tilfælde, og det har folketingssekretæren også bekræftet over for biblioteket; det er sket med hyrevognsloven, det er sket med abortlovgivningen, svangerskabslovgivningen, og det er sket sidst ved storebededagskrisen i fjor.

Men de beslutninger, vi træffer herinde hver dag, følges jo med større eller mindre interesse ude i befolkningen. De beslutninger, vi træffer, er afgørende for, at folks interesse bliver vakt. Vi skal naturligvis ikke lade os påvirke af, at et lille uroligt mindretal som pædagoger og andre kommunistiske fraktioner står og skaber sig ude på Slotspladsen, fordi de nu engang mener, at folketinget behandler deres økonomiske forhold på en for dem utilfredsstillende måde.

Men i denne sag om tvungen brug af sikkerhedsseler har vi en situation, hvor der er tale om, at lovgiverne også vil blande sig i, hvad det enkelte individ ønsker, og hvad han mener er mest sikkert for ham selv, og her er vi ude på en meget farlig vej og på en meget stærkt gyngende grund. For hvad er det, der sker, når vi blander os i den slags ting? Der sker det, at selv den mest rolige og besindige farer i flint og protesterer. Der er kun ét svar, og vi må alle sammen i hvert fald en gang imellem give os i lag med at hugge brænde i stedet for at sidde og hygge os i kakkellovnskrogen. Vi må hver for sig kæmpe for at rette det forkerte, der bliver begået, og for mig at se har vi her en situation, hvor vælgerne, som jo er vores arbejdsgivere, råber om hjælp til os, hvor der bliver kaldt på os. Det gør der hver dag, og det er for mig at se aldrig for svagt eller for langt borte til at svare: vent på mig, jeg vil med. Hvis vi kan lære ikke at flygte, når der bliver kaldt på os ude fra befolkningen, er det min opfattelse, at vi da også kan træffe de rigtige beslutninger, når vi kommer ud i en personlig krise, og så kan vi forandre både os selv og hele vor tilværelse og dem, vi arbejder for, og det er nu engang vælgerne. Kender vi forskellen på den rigtige måde og den forkerte måde at komme igennem en krise på,